

JUSTITSMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 22. maj 2017
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Christian Nikolaj Søberg
Sagsnr.: 2017-0037-0179
Dok.: 2311294

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 6 vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven (Ophævelse af straffelovens blasfemibestemmelse) (L 170), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 15. maj 2017.

Søren Pape Poulsen

/

Sidsel Kathrine Møller

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 6 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven (Ophævelse af straffelovens blasfemibestemmelse) (L 170):

”Hvilke begrænsninger i ytringsfriheden findes i dag i straffeloven?”

Svar:

1. Ytringsfriheden er beskyttet i bl.a. artikel 10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK). Ved ytringsfrihed forstås retten til at ytre sig i bred forstand, dvs. uanset ytringens indhold (satire, faglige vurderinger, politiske meningstilkendegivelser osv.) og form (tekst, tale, billeder osv.).

Efter EMRK artikel 10, stk. 2, kan indgreb i ytringsfriheden alene retfærdiggøres, hvis de er foreskrevet ved lov og er nødvendige i et demokratisk samfund (proportionalitet) af hensyn til bl.a. den nationale sikkerhed, offentlig tryghed eller for at forebygge uorden eller forbrydelse.

2. Som eksempler på straffelovsbestemmelser, der i overensstemmelse med EMRK artikel 10, stk. 2, sætter grænser for ytringsfriheden, kan følgende anføres:

I straffelovens kapitel 12 om landsforræderi og andre forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed: Straffelovens § 101 a, stk. 2 (om offentlig tilskyndelse til at tilslutte sig fjendtlige styrker i en væbnet konflikt, i hvilken den danske stat er part) og § 110 e (om offentlig forhånelse af en fremmed nation, en fremmed stat, dens flag eller andet anerkendt nationalmærke eller De Forenede Nationers eller Det Europæiske Råds flag).

I straffelovens kapitel 14 om forbrydelser mod den offentlige myndighed mv.: Straffelovens § 119 (om offentlig fremsættelse af trussel om vold mod nogen, hvem det påhviler at handle i medfør af offentlig tjeneste eller hverv) og § 119 a (om krænkelse af de i § 119 nævnte personers fred ved at kontakte, forfølge eller på anden måde chikanere den pågældende under udførelsen af tjenesten eller hvervet eller i anledning af samme).

I straffelovens kapitel 15 om forbrydelser mod den offentlige orden og fred: Straffelovens § 136, stk. 1 (om offentlig tilskyndelse til forbrydelse),

§ 136, stk. 2 (om offentlig udtrykkelig billigelse af landsforræderi og andre forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed samt forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.), § 136, stk. 3 (om udtrykkelig billigelse af terror, drab, voldtægt, voldshandlinger, incest, pædofili, frihedsberøvelse, tvang og flerkoneri som led i religiøs oplæring), § 137, stk. 2 (om forstyrrelse af offentlig samling af Folketinget, kommunale eller andre offentlige råd mv.) og § 140 (om offentligt at drive spot med eller forhåne noget her i landet lovligt bestående religionssamfunds troslærdomme eller gudsdyrkelse).

I straffelovens kapitel 16 om forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv m.v.: Straffelovens §§ 152-152 d (om uberettiget videregivelse mv. af fortrolige oplysninger i forbindelse med offentlig tjeneste eller hverv mv.).

I straffelovens kapitel 27 om freds- og ærekrænkelser: Straffelovens § 264 d (om uberettiget videregivelse af meddelelser eller billeder vedrørende en andens private forhold mv.), § 266 b (om offentlig fremsættelse mv. af udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering) og § 267 (om krænkelse af en andens ære ved fornærmelige ord eller handlinger mv.).

Det kan desuden oplyses, at den for en lovovertrædelse givne straffebestemmelse omfatter alle, der ved tilskyndelse, råd eller dåd har medvirket til gerningen, jf. straffelovens § 23, stk. 1, 1. pkt.